

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra DE FREMMEDE

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 158. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald06val-shoot-idm140353511689936/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

over blev han saa vred, at han skjældte mig for en Hyklere og en Nar, og sagde, at jeg skulde holde inde med mine Grovheder, ellers vilde han lære mig Sæder; og saa sagde jeg, at han dog vel vidste, at han saa var en Tyv; og saaledes kom det, som alle de andre kan bevidne —

Det er uhørligt, raabte alle de Gamle! — || 32^v

Nu kunde Frankhuysen ikke bare sig længer — Han soer ved Gud, at de maatte raabe og skrigte hvad og hvorhøyt de vilde, saa skulde han ikke bryde sig meer derom, end om Lyden af en KlapperMølle; men hvorledes det og gik, saa vilde han dog aldrig taale det, af den blegnebede, suuroyede Skifting — to BiOrd, som Herr Schliker med megen Grund kunde hentyde paa sin Person — at han skulde stikke Næsen i Ting, som slet intet kom ham ved —

Da kommer det mig noget ved, min unge Herre, sagde jeg; meer, for om mueligt at afvende det Uveir, som jeg saae trække op over ham fra Matronernes Side; og nogenledes at fornulde dem, ved at tage deres Partie, end for at lade ham føle min Myndighed — Hvorledes, lagde jeg til, vil De nu faae to Ducater igjen? —

Jeg begjærer ingen, svarte han stolt — Og om jeg begjærte dem, saa havde den fattige Kone, dog ikke nær det Haab om, at faae to Ducater i Dag, som jeg har nu —

Det troe vi, det troc vi, raabte alle —

Men hvoraf veed De, at den Kone, som De viiste sig saa medlidende imod, virkelig trængte til Deres Hjelp, at hun fortjente den? — Hvoraf, sagde jeg, veed De, min unge Herre, at hun sagde sandt? —

Og hvoraf, svarte han, veed De min gamle Herre, at hun sagde usandt? — Han kunde uden Tvivl, see paa mit Ansigt, at hans Maade at svare paa mishagede mig; thi han blev strax saa rød i sit Ansigt, som et Skarlagen — Efter nogen Betænkning, gik han hen til mig, og trykte mig med en

frygtsom Venlighed i Haanden -- De maae ikke blive vred, sagde han -- Jeg meente intet ont dermed -- Men paa min Ære, da jeg saae den stakels Kone, faldt det mig ikke ind at tænke paa, enten hun sagde sandt eller ey --

Jeg negter ikke, at jeg dengang kun med Nød kunde bare mig for at omfavne ham -- En ung begyndende UrteKræmmer gjorde det virkelig; og jeg saae meget vel, at min yngste Syster sneg sig

¹⁰ til, at trykke ham venligt i Haanden --

Hos de øvrige var ingen Forladelse at vente --

Hvor trodsig, hvor ugudelig han staaer endda og forsvarer sine Feyl, sagde Damerne -- Han gjør sig en Ære af, at være en Ødeland, sagde Mændene --

¹⁵ Har Deres Papa da ikke formant Dem til at være sparsom? faldt det en aldrende Kjøbmand ind at spørge --

Min Papa, svarede Frankhuysen, har formant ²⁰ mig til at føre mig op, som en Adelsmand -- Dette Svar var altfor stolt, og det kunde naturligviis aldrig || blive vel optaget i et Selskab af Hollandske Kjøbmænd -- Det bragte og alle op imod ham, selv dem, som hidindtil havde syntes at være meest ²⁵ tvivlraadige -- Alles Røst var imod ham, alle lastede ham -- og han, som engang havde faaet Munden paa Gang, forsvarte sig mod alle, uden at give nogen et Ord efter -- Dog skulde maaskee alting tilsidst have blevet bragt i Rigtighed, dersom ikke ³⁰ en ulykkelig Hændelse paa engang havde ødelagt al den Credit, som han enten ikke havde tabt, eller, som han ved sine muntre, skarpsindige og høy Hjertede Svar igjen havde tilveeybragt sig hos en Deel af MandFolkene -- Herr Schüker, hvilken ³⁵ maaskee syntes, at Tretten begyndte at blive for koldsindig; foreholdt ham, at han meget ofte og endnu ved deres Afreyse havde hørt hans Moder meget alvorlig formane ham til, at holde bedre paa Pengene, end han pleyede -- Og om ti og tyve